

CHRIS CARTER

MURHAAJAN MIELI

Suomentanut Inka Parpola

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos
An Evil Mind

First published in Great Britain by Simon & Schuster UK Ltd, 2014
A CBS COMPANY
Copyright © Chris Carter 2014

This book is copyright under the Berne Convention.
No reproduction without permission.
® and © 1997 Simon & Schuster Inc. All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2024

ISBN 978-951-1-48902-3

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

Tämä kirja eroaa suuresti kaikista aiemmista kirjoistani. Tämä on nimittäin ensimmäinen trillerini, jonka juoni ja henkilöhahmot perustuvat suurimmilta osin todellisiin tapahtumiin ja ihmisiin, jotka tapasin työskennellessäni rikolliseen käyttäytymiseen perehtyneenä psykologina. Nimet on luonnollisesti muutettu.

Haluan omistaa tämän romaanin kaikille lukijoille, jotka osallistuivat Isossa-Britanniassa järjestettyyn kilpailuun. Sen voittaja, Karen Simpson Etelä-Walesista, pääsi kirjaani uhriksi. Karen on hyvä tyyppi! Toivottavasti te kaikki nautitte lopputuloksesta.

ENSIMMÄINEN OSA

Väärä mies

Yksi

”Huomenta, seriffi. Huomenta, Bobby”, huikkasi tiskin takaa pulska ruskeatukkainen tarjoilijatyttö, jolla oli pieni sydäntatuointi vasemmassa ranteessaan. Hänen ei tarvinnut katsoa oikealla puolellaan roikkuvaa seinäkelloa. Hän tiesi, että se näytti hiukan yli kuutta aamulla.

Seriffi Walton ja hänen apulaisensa Bobby Dale saapuivat kellontarkasti keskiviikkoamuisin tyydyttämään makeanhimonsa Noran taukopaikkakuppilaan, joka sijaitsi aivan Wheatlandin liepeillä Kaakkois-Wyomingissa. Huhujen mukaan Nora’s Dinerista sai koko Wyomingin parhaat piirakat. Eri resepti viikon jokaiselle päivälle. Keskiviikko oli omenakanelipiirakkapäivä, ja se oli seriffi Waltonin suosikki. Hän oli hyvin tietoinen siitä, että ensimmäinen piirakkasatsi tuli uunista tasan kello 06.00. Mikään ei voittanut vastaleivottua piirasta.

”Huomenta, Beth”, Bobby vastasi ja pyyhki sadeveden kastelemaa takkiaan ja housujaan. ”Sanonpahan vain, että helvetin tulvaportit ovat auki”, hän lisäsi ja ravisteli jalkaansa kuin olisi juuri virtsannut päälleen.

Kaakkois-Wyomingissa satoi kesäisin kaatamalla tuon tuosta, mutta aamuinen myräkki oli omaa luokkaansa ja toistaiseksi pahin laatuun tänä vuonna.

”Huomenta, Beth”, seriffi Waltonkin sanoi. Hän riisui hattunsa, kuivasi kasvonsa nenäliinaan ja silmäili nopeasti ympärilleen. Tähän aikaan aamusta – ja tällaisessa sateessa – kuppilassa oli rutkasti vähemmän väkeä kuin tavallisesti. Vain kolme viidestätoista pöydästä oli varattu.

Alle kolmikymppinen pariskunta, mies ja nainen, istui ovea lähimpänä olevassa pöydässä nauttimassa pannukakkuamiaista. Seriffi tuumaili, että ulos pysäköity, jo paremmat päivänsä nähnyt hopeinen VW Golf kuului heille.

Seuraavassa pöydässä istui suuri, hikinen, kaljuksi ajeltu mies, jonka täytyi painaa vähintään 160 kiloa. Hän oli lastannut eteensä pöydälle sellaisen määrän sapuskaa, että sillä olisi kepeästi ruokkinut kaksi hyvin nälkäistä ihmistä, kenties jopa kolme.

Viimeisen ikkunanvieruspöydän oli vallannut suurikokoinen, harmaatukkainen mies, jolla oli tuuheat hevosenkengän malliset viikset sekä vino nenä. Kynärvarret olivat haalistuneiden tatuointien peitossa. Hän oli jo syönyt aamiaisensa ja nojaili nyt tuoliinsa hypistellen tupakka-askia mietteliään näköisenä, kuin hänellä olisi vaikea valinta edessään.

Seriffi Walton tiesi, että ulkopuolelle pysäköidyt kaksi rekkaa kuuluivat edellä mainituille henkilöille.

Tiskin päässä istui kahvia siemaillen ja suklaakuorutteista donitssia nauttien miellyttävästi pukeutunut, nelikymppinen mies. Tukka oli lyhyt ja hyvin hoidettu, tyylikäs parta siististi trimmattu. Mies selaili aamun lehteä. Hänen täytyi olla kuppilan viereen pysäköidyn tummansinisen Ford Tauruksen omistaja, seriffi Walton päätteli.

”Saavuitte juuri parahiksi”, Beth sanoi ja iski seriffille silmää. ”Piirakat tulivat hetki sitten uunista.” Hän kohautti hiukan olkapäitään. ”Mutta senhän te taisitte tietääkin.”

Vastapaistetun, kanelilla höystetyn omenapiirakan makea tuoksu oli jo vallannut kuppilan.

Seriffi Walton hymyili. ”Se tavallinen, Beth”, hän sanoi ja istuutui tiskin ääreen.

”Hetki pieni”, Beth vastasi ja pujahti keittiöön. Hän palasi muutamaman sekunnin kuluttua kahden höyryävän, ekstrasuuren, hunajakermalla kuorrutetun piirakanpalan kera. Sen täydellisempää herkkua sai hakea.

”Tuota noin...” tiskin toisessa päässä istuva mies sanoi ja kohotti varovasti sormiaan kuin lapsi, joka pyytää opettajalta lupaa puhua.

”Olisiko tuota piirakkaa vielä jäljellä?”

”Onpa hyvinkin”, Beth vastasi ja väläytti miehelle hymyn.

”Saisinko siinä tapauksessa viipaleen?”

”Jep, tänne myös”, suurikokoinen rekkakuski huikkasi pöydästään ja kohotti kättään. Hän nuoli jo huuliaan.

”Ja tänne”, hevosenkenkäviiksinen mies sanoi ja työnsi tupakkaskin takaisin takintaskuunsa. ”Tuoksuu hiton hyvältä.”

”Ja maistuu myös”, Beth lisäsi.

”Hyvä ei riitä kuvailemaan sitä alkuunkaan”, seriffi Walton sanoi ja kääntyi kohti pöytiä. ”Pääsette kohta piirastaivaaseen.” Yhtäkkiä hänen silmänsä laajenivat hämmästyksestä. ”Ei saatana”, hän henkäisi ja hypähti istuimeltaan.

Seriffin reaktio sai Bobby Dalen heilahtamaan välittömästi ympäri ja seuraamaan seriffin katsetta. Suuresta ikkunasta aivan parikymppisen pariskunnan takana näkyivät avolava-auton etuvalot. Auto kaahasi suoraan heitä kohti täysin hallitsemattoman oloisesti.

”Mitä helvettiä?” Bobby sanoi ja nousi pystyyn.

Kaikki kuppilassa kääntyivät kohti ikkunaa, ja jokaisen kasvoilta heijastui sama järkytys. Ajoneuvo syöksyi heitä kohti kuin ohjus. Se ei osoittanut pienintäkään merkkiä suunnan muuttamisesta tai hidastamisesta. Heillä oli kaksi, kenties kolme sekuntia ennen osumaa.

”KAIKKI SUOJAAN!” seriffi Walton karjaisi, mutta ei hänen olisi tarvinnut. Jokainen ravintolassa olija kompuroi jo pystyyn ehtiäkseen pois tieltä. Tätä vauhtia lava-auto jyristäisi kuppilaan ja pysähtyisi vasta takaosan keittiössä, tuhoten kaiken tiellään ja tappaen kaikki eteensä osuvat.

Kahvilan valtasi epätoivoisten huutojen ja liikkeiden muodostama kaaos. Kaikki tiesivät, etteivät ehtisi ajoissa pakoon.

KRUUNTS-BUUM!

Kuurouttava rysähdys kuulosti räjähdykseltä ja sai maan vavahtelemaan jalkojen alla.

Sheriffi Walton nosti ensimmäisenä katseensa. Kesti pari sekuntia tajuta, ettei auto ollutkaan tullut läpi kuppilan ikkunasta.

Kurtistuneita kulmia seurasi hämmennys.

”Ovatko kaikki kunnossa?” seriffi sai lopulta kysytyksi ja katseli kiihtyneenä ympärilleen.

Huoneen joka nurkasta kuului myöntävää muminaa.

Seriffi ja hänen apurinsa nousivat pystyyn ja kiiruhtivat ulos. Muut seurasivat hetken päästä. Sade oli yltynyt parin viime minuutin aikana; se lankesi nyt maahan paksuina laattoina, jotka heikensivät tehokkaasti näkyvyyttä.

Lava-auto oli silkasta tuurista osunut maassa olevaan kuoppaan vain parin metrin päässä kuppilan julkisivusta. Se oli kaartanut reilusti vasemmalle ja ohittanut ravintolan vain parilla jalanmitalla. Ohjautuessaan sivuun se oli kolhinut tummansinisen Ford Tauruksen perää ja törmännyt sitten suoraan sivurakennukseen, jossa oli kaksi vessaa ja varastohuone. Kaikeksi onneksi sekä käymälät että varasto olivat tyhjillään.

”Perkeleen saatana!” seriffi Walton henkäisi sydän rinnassa jyskyttäen. Törmäys oli romuttanut lava-auton täydellisesti, ja ulkorakennus oli muuttunut purkutyömaaksi.

Seriffi loikki rojun yli auton luo. Sisällä oli vain kuski – harmaatukkainen mies, joka näytti olevan viisissäkymmenissä. Seriffi Walton ei tunnistanut kuskia, mutta siitä hän oli varma, ettei ollut koskaan ennen nähnyt tuota avolavaa Wheatlandin tienoilla. Se oli vanha ja ruosteinen 90-luvun alun Chevrolet 1500, ei ilmatyynyjä. Vaikka kuskilla oli ollut turvavyö, törmäys oli ollut liian raju. Lava-auton etuosa, samoin kuin moottori, olivat painuneet kasaan ja työntyneet ohjaamoon. Kojelauta ja ratti olivat murskanneet kuskin rintakehän istuinta vasten. Kasvot olivat veren peitossa ja lasinsirpaleiden silpomat. Yksi sirpaleista oli viiltänyt miehen kaulan auki.

”Jumalauta!” seriffi Walton sähähti hampaitaan kiristellen. Hänen ei tarvinnut kokeilla pulssia tietääkseen, ettei mies ollut selvinnyt hengissä.

”Voi luoja!” hän kuuli Bethin henkäisevän vapisevalla äänellä aivan takanaan. Hän kääntyi saman tien ja kohotti kätensä pysäytys-eleeseen.

”Beth, älä tule tänne”, hän käski vakaalla äänellä. ”Mene sisään ja pysy siellä.” Hänen katseensa siirtyi ravintolan asiakkaisiin, jotka lähestyivät ripeästi autoa. ”Menkää kaikki takaisin sisään. Tämä on käsky. Tämä on nyt rikospaikka-alue, tuliko selväksi?”

Kaikki pysähtyivät, mutta kukaan ei kääntynyt takaisin.

Seriffi haki katseellaan apulaistaan ja löysi tämän muiden takaa Ford Tauruksen vierestä. Bobbyn kasvoilta kuvastui järkytyksen ja kauhun sekoitus.

”Bobby”, seriffi Walton huikkasi. ”Soita ambulanssi ja palokunta nyt.”

Bobby ei liikahtanutkaan.

”Bobby, nyt järki käteen, jumalauta. Kuulitko, mitä sanoin? Radiopuhelin esiin ja sassiin. Soita ambulanssi ja palokunta.”

Bobby seisoj liikkumatta. Hän näytti siltä kuin antaisi ylen. Vasta silloin seriffi tajusi, ettei Bobby katsonut häntä tai ruhjoutunutta lava-autoa. Miehen katse oli kiinnittynyt Ford Taurukseen. Ennen kuin lava-auto oli rysäyttännyt käymälärakennukseen, se oli törmännyt Tauruksen perään sen verran lujaa, että Tauruksen takakontin ovi oli avautunut.

Yhtäkkiä Bobby napsahti transsistaan ja tarttui aseeseensa.

”Kukaan ei liiku”, hän huusi. Hän tähtäsi kädet vavisten vuorollaan jokaista ulkona olijaa. ”Seriffi”, hän huikkasi epävakaalla äänellä. ”Sinun on paras tulla katsomaan tätä.”

Kaksi

Viisi päivää myöhemmin.

Huntington Park, Los Angeles, Kalifornia.

Siro, tummahiuksinen kassamyyjä piippasi viimeisen tuotteen ja katsoi kassakoneen vierellä seisovaa nuorta miestä.

”Se tekee yhteensä 34,62 dollaria”, hän ilmoitti asiallisesti.

Mies pakkasi ruokaostoksensa muovipusseihin ja ojensi sitten luottokorttinsa. Hän ei voinut olla kahtakymmentäyhtä vanhempi.

Kassatyttö pyyhkäisi korttia lukijassa, odotti pari sekuntia, puraisi alahuultaan ja vilkaisi miestä epäröivän näköisenä.

”Olen pahoillani, mutta maksu on hylätty”, hän sanoi ja ojensi kortin takaisin.

Mies tuijotti tyttöä kuin tämä olisi puhunut vierasta kieltä.

”Mitä?” Hän katsoi korttia, oli hetken hiljaa ja ojensi sen sitten takaisin tytölle. ”Tässä täytyy olla jokin virhe. Kortilla on varmasti vielä vähän luottoa jäljellä. Voisitko yrittää uudestaan?”

Kassatyttö kohautti harteitaan ja pyyhkäisi korttia vielä kerran lukijassa.

Kului kireät pari sekuntia.

”Olen pahoillani, mutta maksu hylättiin uudestaan”, tyttö sanoi ja ojensi kortin takaisin. ”Haluaisitko kokeilla toista korttia?”

Nuori mies otti kortin nolona takaisin ja pudisti vaivihkaa päätään. ”Ei minulla ole toista”, hän sanoi ujosti.

”Entä löytyykö ruokakuponkeja?” tyttö kysyi.

Toinen surullinen päänpuhdistus.

Tyttö odotti, kun mies kaiveli taskujaan. Hän onnistui löytämään pari dollarin seteliä sekä kourallisen neljännesdollarin ja kymmenen sentin kolikoita. Pikkurahat laskettuaan hän kääntyi takaisin myyjän puoleen nolon näköisenä.

”Olen pahoillani. Puuttuu vielä kaksikymmentäkuusi dollaria. Minun täytyy jättää jotain pois.”

Miehen ostokset koostuivat enimmäkseen vauvantarvikkeista – vaippoja, pari vauvanruokapurkkia, korvikejauhetta, paketillinen puhdistuspyyhkeitä sekä pieni tuubillinen sinkkivoidetta. Niiden lisäksi oli tavallisia elintarvikkeita – leipää, maitoa, munia, joi-takin vihanneksia sekä purkkikeittoa, kaikki ketjun omia halpistuotteita. Mies ei koskenut vauvantarvikkeisiin mutta palautti kai-ken muun.

”Voitko katsoa, paljonko näistä tulisi?” mies kysyi tytöltä.

”Ei tarvitse”, jonossa seuraavana oleva mies totesi. Hän oli pitkä ja urheilullinen, ja hänellä oli veistoksellisen komeat kasvonpiir-teet ja lempeät silmät. Hän ojensi kassatyttölle kaksikymppisen.

Tyttö katsoi häntä kummissaan.

”Minä maksan”, mies sanoi ja nyökkäsi tytölle. Sen jälkeen hän puhutteli nuorukaista: ”Voit panna ostokset takaisin kasseihin. Minä tarjoan.”

Nuori mies tuijotti häntä hämmentyneenä, kykenemättä löy-tämään sanoja.

”Kaikki hyvin”, pitkä mies sanoi ja väläytti rauhoittavan hymyn. ”Ei se ole mikään iso juttu.”

Nuoren miehen häkeltynyt katse siirtyi kassatyttöön ja sitten jälleen pitkään mieheen.

”Kiitos ihan kamalan paljon”, hän sanoi lopulta. Hänen äänensä sortui, ja hän ojensi kättään silmät aavistuksen lasittuen.

Mies puristi hänen kättään ja nyökkäsi sitten rauhoittavasti.

”Tuo oli ystävällisin teko, mitä olen koskaan täällä nähnyt”, kas-samyyjä sanoi, kun nuorukainen oli kerännyt ruokaostoksensa ja poistunut. Myös myyjän silmät olivat kyyneltyneet.

Pitkä mies tyytyi hymyilemään.

”Olen tosissani”, tyttö jatkoi. ”Olen ollut tämän supermarketin kassalla melkein kolme vuotta. Monella ihmisellä eivät riitä rahat maksuhetkellä ja heidän täytyy jättää osa ostoksista pois, mutta en ole koskaan nähnyt kenenkään toimivan niin kuin sinä äsken.”

”Meistä jokainen tarvitsee aina välillä hiukan apua”, mies vastasi. ”Siinä ei ole mitään hävettävää. Minä autoin häntä tänään, ehkä hän auttaa jonain päivänä jotakuta muuta.”

Tyttö hymyili, ja hänen silmiinsä kihosivat jälleen kyynelät. ”On aivan totta, että me kaikki tarvitsemme välillä apua, mutta ongelma piilee siinä, että vain hyvin harva on valmis auttamaan. Varsinkaan, kun heidän pitäisi sen tähden kaivella kувettaan.”

Mies oli ääneti samaa mieltä hänen kanssaan.

”Olen nähnyt sinut täällä aiemminkin”, kassatyttö sanoi samalla, kun luki miehen muutamat tuotteet. Niiden yhteissummaksi tuli 9,49 dollaria.

”Asun täällä lähistöllä”, mies sanoi ja ojensi kymmenen dollarin setelin.

Kassatyttö oli hetken hiljaa ja katsoi miestä silmiin. ”Minä olen Linda”, hän sanoi, nyökäytti kohti nimikylttiään ja ojensi kätensä.

”Robert”, mies vastasi ja puristi kättä. ”Mukava tavata.”

”Kuule”, Linda sanoi ja palautti miehen vaihtorahat. ”Mietin tässä. Vuoroni loppuu kuudelta. Asut tässä lähistöllä, joten mitä jos käytäisiin jossain kahvilla?”

Mies epäröi lyhyen hetken. ”Se olisi todella mukavaa”, hän sanoi lopulta. ”Mutta ikävä kyllä lähdän tänään reissuun. Ensimmäinen lomani...” Hän piti tauon ja tuijotti hetken kaukaisuuteen silmät sirrillä. ”En edes muista, koska olen viimeksi ollut lomalla.”

”Tiedän tunteen”, Linda sanoi hivenen pettyneen kuuloisena.

Mies keräsi ostoksensa ja katsoi jälleen kassatyttöä.

”Mitä jos soittaisin sinulle palattuani, suunnilleen kymmenen päivän kuluttua? Voitaisiin ehkä käydä kahvilla silloin.”

Linda katsoi häntä, ja hänen huulensa venyivät pieneen hymyyn. ”Se olisi mukavaa”, hän vastasi ja raapusti nopeasti numeronsa paperinpalalle.

Kun mies astui ulos supermarketista, hänen matkapuhelimensa alkoi soida takintaskussa.

”Etsivä Robert Hunter, erikoismurharyhmä”, hän vastasi.

”Robert, oletko edelleen maisemissa?”

Soittaja oli Los Angelesin poliisilaitoksen ryöstö- ja henkirikosyksikön pomo Barbara Blake. Juuri hän oli muutama päivä sitten käsenyt Hunterin ja tämän työparin, etsivä Carlos Garcian, kahden viikon lomalle erittäin vaativan ja näännyttävän sarjamurhatutkinnan päätteeksi.

”Toistaiseksi”, Hunter vastasi epäluuloisena. ”Lento lähtee illalla. Miten niin?”

”Minua inhottaa tehdä tämä sinulle, Robert”, ylikomisario vastasi vilpittömän anteeksipyytävän kuuloisena. ”Mutta minun on pyydettävä sinua käymään täällä.”

”Milloin?”

”Nyt heti.”

Kolme

Lounasajan ruuhkassa kahdentoista kilometrin ajomatka Huntingdon Parkista LAPD:n päämajalle Los Angelesin keskustassa vei Hunterilta hiukan päälle neljäkymmentäviisi minuuttia.

Ryöstö- ja henkikirikosyksikkö RHD piti majaan poliisin kuuluisassa hallintorakennuksessa West 1st Streetin viidennessä kerroksessa. Suuri avokonttori oli täynnä pelkkiä rikostutkijoiden työpöytiä, ei huteria sermejä tai typeriä lattiaan maalattuja viivoja erottamassa henkilökohtaisia työtiloja. Paikka kuulosti ja näytti sunnuntaisilta katumarckinoilta: joka nurkasta kuului huutoa ja mutinaa, ja kaikkialla oli kova kuhina.

Ylikomisario Blaken työhuone sijaitsi perusetsivien kerroksen kauimmaisessa päässä. Ovi oli kiinni – ei lainkaan epätavallista melutason huomioon ottaen – mutta niin olivat suuren sisäikkunan kaihtimetkin, ja se oli ilman muuta huono merkki.

Hunter alkoi hitaasti pujotella ihmisten ja työpöytien välissä.

”Hei, helvetiäkö sinä täällä teet, Robert?” etsivä Perez kysyi. Hän nosti katseensa tietokoneensa näytöltä, kun Hunter puristautui hänen ja Henderdonin työpöytien välistä. ”Eikö sinun pitänyt lähteä lomalle?”

Hunter nyökkäsi. ”Lähdenkin. Lento lähtee illalla. Käyn vain ensin pikaisesti pomon juttusilla.”

”Lento?” Perez kuulosti yllättyneeltä. ”Kuulostaa ökyilyltä. Minne olet menossa?”

”Havaijille. Ensimmäinen kertani.”

Perez hymyili. ”Ei paha. Minullekin maittaisi Havaijin-matka. Vaikka saman tien.”

”Tuonko lein tai havaijipaidan tuliaisiksi?”

Perez irvisti. ”Älä, mutta jos onnistut sujauttamaan laukkuusi pari havaijilaistanssijaa, ne kelpaisivat. Voisivat pyörittää hulavan-
netta sängylläni joka hiton ilta. Ajattele sitä.” Hän nyökkäili aivan
kuin olisi tarkoittanut joka sanaa.

”Saahan sitä mies uneksia”, Hunter vastasi huvittuneena Perezin
kiihkeästä nyökkäilystä.

”Pidä kuule hauskaa meidänkin puolesta.”

”Aivan varmasti”, Hunter sanoi ja jatkoi matkaa. Hän seisah-
tui ylikomisarion ovelta, ja vaisto ja uteliaisuus saivat hänet kallis-
tamaan päätään ja vilkaisemaan ikkunaa – ei mitään. Hän ei näh-
nyt kaihdinten läpi. Hän koputti kahdesti.

”Sisään.” Hän kuuli pomon huutavan huoneesta tavanomaisella
päättäväisellä äänellään.

Hunter työnsi oven auki ja astui sisään.

Barbara Blaken työhuone oli tilava, kirkkaasti valaistu ja moit-
teettoman siisti. Eteläseinän kirjahyllyt oli täytetty säntillisesti
värien mukaan järjestellyillä kovakantisilla opuksilla. Pohjoissei-
nällä roikkui kehystettyjä valokuvia, diplomeja ja palkintoja, kaikki
symmetrisesti toisiinsa nähden aseteltuna. Itäseinän vei katosta lat-
tiaan ulottuva maisemaikkuna, joka antoi South Main Streetille.
Aivan ylikomisarion kaksilaatikostollisen kirjoituspöydän edessä
oli kaksi nahkanojatuolia.

Ylikomisario Blake seisoi maisemaikkunan edessä. Hän oli kie-
taissut pitkät, korpimustat hiuksensa elegantille nutturalle, jota
pitivät paikoillaan puupuikot. Yllään hänellä oli valkoinen silk-
kipusero, jonka helma oli työnnetty tyylikkään, laivastonsinisen
kynähameen kaulukseen. Hänen vierellään seisoivat tuntematon,
konservatiiviseen mustaan jakkupukuun pukeutunut nainen, joka
piteli kädessään höyryävää kahvikuppia. Hän oli hoikka ja erittäin
puoleensavetävä, iältään arviolta hiukan päälle kolmenkymmenen.
Hänellä oli suorat vaaleat hiukset ja syvänsiniset silmät. Hän näytti
naiselta, joka normaalisti olisi kuin kala vedessä missä tahansa tilan-
teessa, mutta jokin pään asennossa viittasi levottomuuteen.

Kun Hunter astui toimistoon ja sulki oven perässään, kääntyi toisessa nojatuolissa istuva pitkä, hoikka, tummaan pukuun pukeutunut mies katsomaan häntä. Mies oli puolivälissä viittäkymmentä, mutta raskaat silmäpussit ja lihaiset, veltot posket antoivat hänelle ajokoiramaisen ilmeen ja saivat hänet näyttämään vähintäänkin kymmenen vuotta ikäistään vanhemmalta. Päläkeä yhä somistavat ohuet, harmaat hiukset oli kammattu siististi korvien yli.

Hunter pysähtyi yllättyneenä ja siristi silmiään.

”Hei, Robert”, mies sanoi ja nousi seisomaan. Hänen luonnostaan käheä äänensä, jota vuosikausien tupakointi oli pahentanut, kuulosti yllättävän lujalta miehelle, joka ei näyttänyt nukkuneen päiväkausiin.

Hunter silmäili miestä hetken ja siirsi sitten katseensa ensin vaalearaan naiseen ja lopulta ylikomisario Blakeen.

”Anteeksi tästä, Robert”, Blake sanoi ja kallisti aavistuksen päätänsä. Sen jälkeen hänen kasvoilleen kohosi kivinen ilme, ja hän kääntyi katsomaan Hunteria vastapäätä seisovaa miestä. ”He ilmestyivät tänne kutsumatta tunti sitten. Eivät vaivautuneet piru viekөөn edes soittamaan etukäteen”, hän selitti.

”Pyydän jälleen anteeksi”, mies sanoi tyynellä mutta arvovaltaisella äänellä. Hän oli tottunut jakelemaan käskyjä, joita myös noudatettiin. ”Näytät hyvältä.” Hän puhutteli Hunteria. ”Mutta niinhän sinä aina näytät, Robert.”

”Samoin sinä, Adrian”, Hunter vastasi kaikkea muuta kuin vakuuttavasti. Hän astui kohti miestä ja puristi tämän kättä.

Adrian Kennedy oli FBI:n Kansallisen väkivaltarikosten analysointikeskuksen NCAVC:n ja sen käyttäytymisanalyysiyksikön johtaja. Tämä FBI:n erikoisosasto tarjosi tukea kansallisille ja kansainvälisille lainvalvontaviranomaisille, jotka tutkivat epätavallisia väkivalta- ja sarjarikoksia.

Hunter oli erittäin tietoinen siitä, ettei Adrian Kennedy matkustanut minnekään kuin pakon edessä. Hän koordinoi nykyään useimpia NCAVC:n operaatioita suuresta Washington DC:ssä

sijaitsevasta toimistostaan käsin, mutta hän ei ollut mikään urabyrokraatti. Kennedy oli aloittanut FBI:ssä nuorena ja osoittanut nopeasti valtaisan kyvykkyytensä johtotehtäviin. Hänellä oli myös luontainen kyky motivoida ihmisiä. Se ei ollut jäänyt huomaamatta, ja jo hyvin varhaisessa vaiheessa hänet oli nimitetty arvovaltaiseen tehtävään: suojelemaan Yhdysvaltain presidenttiä. Kahden vuoden kuluttua, hänen estettyään presidentin murhayrityksen heittäytymällä maailman mahtavimman miehen surmaamiseen tarkoitetun luodin eteen, hän sai korkea-arvoisen kunniamerkin sekä kiitoskirjeen presidentiltä itseltään. Hiukan sen jälkeen, vuoden 1984 kesäkuussa, perustettiin Kansallinen väkivaltarikosten analyysikeskus. Se kaipasi päällikökseen henkilöä, joka oli synnynäinen johtaja. Adrian Kennedy oli listan kärkipäässä.

”Tämä tässä on erikoisagentti Courtney Taylor”, Kennedy sanoi ja nyökkäsi kohti vaaleaa naista.

Taylor siirtyi lähemmäs ja puristi Hunterin kättä. ”Mukava tavata, etsivä Hunter. Olen kuullut sinusta paljon.”

Taylorin ääni kuulosti uskomattoman viekoittelevalta: pehmeä naisellisuus yhdistyi aseistariisuvalla tavalla vankkaan itseluottamukseen. Vaikka Taylorin käsi oli siro, hänen kädenpuristuksensa oli luja ja merkityksellinen, kuin juuri suuren luokan sopimuksen solmineella liikeneisellä.

”Mukava tavata sinutkin”, Hunter vastasi kohteliaasti. ”Toivottavasti olet kuullut minusta jotain hyvääkin.”

Taylor väläytti ujon mutta vilpittömän hymyn. ”Mitään muuta en ole kuullutkaan.”

Hunter kääntyi jälleen Kennedyä kohti.

”Onneksi saimme sinut käsiimme, ennen kuin lähdit lomalle, Robert”, Kennedy sanoi.

Hunter ei vastannut.

”Oletko lähdössä johonkin mukavaan paikkaan?”

Hunter tuijotti edelleen Kennedyä silmiin.

”Tämän on pakko olla vakava juttu”, hän sanoi lopulta. ”Tiedän nimittäin, että sinä et mielistele koskaan ketään. Tiedän myös,

ettei sinua kiinnosta vitun vertaa, minne minä lomallani lähdän. Eli mitä jos jätettäisiin paskanjauhanta? Mistä on kyse, Adrian?”

Kennedy oli hetken hiljaa, ikään kuin hänen täytyisi huolellisesti miettiä vastaustaan.

”Sinusta, Robert. Kyse on sinusta.”

Neljä

Hunter kääntyi kohti ylikomisario Blakea. Kun heidän katseensa kohtasivat, pomo kohautti anteeksipyytävästi olkiaan.

”He eivät sanoneet juuri mitään, Robert, mutta sen vähän perusteella uskon, että haluat kuulla heidän asiansa.” Hän palasi työpöytänsä ääreen. ”Antaa heidän selittää itse.”

Hunter katsoi Kennedyä ja odotti.

”Mitä jos istuisit, Robert?” Kennedy tarjosi toista nojatuoleista.

Hunter ei liikahtanut.

”Seison oikein mielelläni, kiitos kysymästä.”

”Kahvia?” Kennedy kysyi ja osoitti ylikomisario Blaken espresso-konetta huoneen nurkassa.

Hunterin ilme tiukkeni.

”Hyvä on, selvä.” Kennedy kohotti molemmat kätensä antautumisen merkiksi samalla, kun nyökkäsi erikoisagentti Taylorille miltei huomaamattomasti. ”Käydään asiaan.” Hän palasi istuimelleen.

Taylor lasi kahvikuppinsa pöydälle. Hän astui eteenpäin ja pysähtyi Kennedyn tuolin vierelle.

”Hyvä on”, hän aloitti. ”Viisi päivää sitten, osapuilleen kuudelta aamulla, John Garner sai sydänkohtaukseen ajaessaan etelään US Route 87 -valtatiellä pienen Wheatland-nimisen kaupungin liepeillä Kaakkois-Wyomingissa. Lienee sanomattakin selvää, että hän menetti avolava-autonsa hallinnan.”

”Sinä aamuna satoi rankasti, ja herra Garner oli ajoneuvonsa ainoa matkustaja”, Kennedy lisäsi ja viittoi sitten Tayloria jatkaamaan.

”Tiedät jo varmastikin tämän”, Taylor jatkoi, ”mutta valtatie 87 kulkee koko matkan Montanasta Etelä-Teksasiin. Ellei kyseessä ole tietyn asukastason ylittävä tai korkean onnettomuusriskin alue, Yhdysvaltain valtateiden varsilla ei ole kaiteita, muureja, korotetuja reunakiviä tai keskisaarekkeitä... *ei mitään*, mikä estäisi ajoneuvoa onnettomuuden sattua ajautumasta tieltä.”

”Tienpätkä, josta puhumme, ei kuulu tietyn asukastason ylittävään tai korkean onnettomuusriskin alueeseen”, Kennedy kommentoi.

”Silkkää tuuria”, Taylor jatkoi. ”Tai sen puutetta, riippuu miltä kantilta asiaa katsoo. Herra Garner sai sydänkohtauksen ohittaessaan pientä rekkakusmien taukopaikkaa nimeltä Nora’s Diner. Hän menetti tajuntansa rattissa ollessaan, ja ajoneuvo kaarsi tieltä ja ajoi matalan ruohikon läpi kohti kuppilaa. Silminnäkijöiden mukaan herra Garnerin lava-auto syöksyi suoraan päin ravintolan etuosaa.

”Varhaisen kellonajan ja kaatosateen vuoksi kuppilassa oli vain kymmenen ihmistä – seitsemän asiakasta sekä kolme työntekijää. Paikallinen seriffi ja yksi hänen apulaisistaan lukeutuivat asiakkaiden joukkoon.” Taylor piti tauon ja selvitti kurkkunsa. ”Jotain on tähtynyt tapahtua aivan viime sekunnilla, sillä herra Garnerin auto vaihtoi äkkiä suuntaa ja ohitti ravintolan vain puolella metrillä. Liikenneonnettomuuksiin perehtyneet rikosteknikot olettivat, että auto osui suureen ja syvään kuoppaan vain pari metriä ennen kuppilaa, mikä sai ohjauspyörän heilahtamaan rajusti vasemmalle.”

”Lava-auto rysähti kuppilan viereiseen käymälärakennukseen”, Kennedy sanoi. ”Jos sydänkohtaus ei olisi tapanut herra Garneria, törmäys olisi tehnyt hänestä selvän.”

”Eli”, Taylor sanoi ja kohotti etusormiaan. ”Tässä tulee ensimmäinen käänne. Kun herra Garnerin auto ohitti kuppilan ja suuntasi kohti käymälärakennusta, se kolhaisi kuppilan ulkopuolelle pysäköidyn sinisen Ford Tauruksen takaosaa. Auto kuului erälle ravintolan asiakkaista.”

Taylor vaikenä ja tarttui salkkuunsa, joka nojasi ylikomisario Blaken työpöytään.

”Herra Garnerin lava-auto rysäytti Tauruksen perää niin rajusti, että takakontti napsahti auki”, Kennedy sanoi.

”Seriffi ei huomannut sitä.” Oli Taylorin vuoro puhua. ”Kun hän juoksi ulos, hänen pääasiallinen huolenaiheensa oli lava-auton kuljettaja sekä mahdolliset matkustajat.”

Taylor kaiveli salkkuaan ja otti esiin 28 kertaa 20 sentin kokois-
sen värivalokuvan.

”Mutta apulaisseriffi huomasi”, hän ilmoitti. ”Kun hän ryntäsi ulos, jokin Tauruksen takaluukussa kiinnitti hänen huomionsa.”

Hunter odotti.

Taylor astui eteenpäin ja ojensi hänelle kuvan.

”Hän näki takakontissa tämän.”